

Er dit liv perfekt? Lykkeligt? Godt?

ER DIT LIV PERFEKT? LYKKELIGT? GODT?

Af Emilia van Hauen, sociolog og HD(A)

Forventningen om at leve det perfekte liv, det gode liv og det lykkelige liv er i højere kurs end nogen sinde før. Og det er ikke så underligt, for vi fodres hver dag med oplysninger om, hvor nemt det er at opnå hvis bare vi liiiige....og det prøver vi så på, dag efter dag efter dag.....

Hvis jeg var den perfekte kvinde, ville jeg ikke alene være smuk på en helt naturlig måde, med bryster i feshøjde og slanke, faste ben helt op til ørerne. Jeg ville også være både livsklog, indfølelse, varm og humoristisk på den helt rigtige underspillede charmerende måde. Mit ægteskab ville være en lang lykkevandring, hvor vi stadig – på syvende år – ville bruge nætterne til fortrolige samtaler og lysekronesex, hvor de tre børn af begge køn ville udmærke sig ved deres populære sociale adfærd og kønne udseende og hvor huset vi ville bo i tide og utide blev fotograferet til udenlandske livsstilsmagasiner som trendsættende. Jeg ville arbejde maksimalt 25 timer om ugen og al det kedelige kontrakt- og sekretærarbejde ville min agent tage sig af, så jeg kunne nøjes med at sidde og være meget klog til en høj løn og samtidig have tid til både mine børn og økologiske madlavning. "Overtræk" ville jeg slet ikke kunne stave til og mit sociale liv ville tælle både de kendte, de rigtig kendte og dem der snart ville blive det. Inklusiv mig selv. Og alt dette har jeg fire år tilbage til at opnå - hvilket jeg allerede nu kan afsløre, er et ganske umuligt projekt. Alligevel er dette scenarie ikke så atypisk som drøm for en lang række danskere, der har taget forestillingen om, at "når Madonna kan – så kan jeg også. Hvis jeg altså bare liiiige..."

Styring, kontrol og perfektion

At søge perfektionen er at søge det fuldkomne. Det handler om at nå en tilstand, hvor intet kan forbedres, hvilket i sig selv kan lyde temmelig forførende. Sloganet "Just do it" rammer tidsånden fint. Det moderne menneske er nemlig vokset op med forestillingen om, at alt er muligt og at vi alene er den eneste begrænsning for at opnå lige præcis det liv, som vi drømmer om. Altså lærer vi at se på vores liv som et langt projekt, der skal lykkes. Og det kan det – tror vi – hvis blot vi deler det op i overskuelige små bidder, såsom "ægteskab", "karriere", "uddannelse", "børn" osv. Hvilket er lige præcis det vi gør. Vi forventer, at selv aldeles ukontrollable områder som netop "kærlighed" og "børn" kan styres og indordnes de regler, der gør dem perfekte. Og oplever vi fiasko er det blot fordi, vi ikke har arbejdet hårdt nok eller har gjort de forkerte ting. Med al den viden vi har adgang til har vi nemlig ikke længere nogen undskyldning for ikke at vide. Og hvis vi mangler inspiration, kan vi bare tage for os af den lang række af forbilleder, som medierne hver dag overdænger os med.

Forbilledernes tyranni og inspiration

De rige, de succesfulde, de smukke, de kloge, de sjove, de kreative, de kiksede på den fede måde, alle dem der er noget ganske særligt er dem vi konstant bliver bombarderet med fra mediernes side og de repræsenterer "den perfekte historie" i alle afskygninger. Et godt eksempel er historien om Madonna, som skulle så grueligt meget igennem, før hun endelig blev en succes og det endda i sådan en kaliber, at hun i dag er en af de mest trendsættende kvinder i den vestlige moderne historie. Og det på alle planer fra udseende, sexorientering, mænd, penge og ikke mindst musik og dans. Og alt dette har hun udelukkende opnået ved hårdt slid, en frygtindgydende determination og en pæn d-skål, som på 30. år stadig ikke hænger nævneværdigt. Og det er Madonna vi sammenligner os med – og altså ikke nabo Lisbeth, der også til tider flyver ud af døren med fedtet hår og pletter på tøjet, fordi Mansedrengen lige har lært hvor skægt det er at spytte med yoghurt i munden. Når Madonna vimser forbi i en video nede i centret, bliver vi mindet om vore gyldne forventninger og vi

kaster os svedende over en ekstra halv time på spinningcyklen, inden vi udmattede går ned i omklædningsrummet blot for at konstatere, at vi endnu engang er en fiasko i forhold til vores ideal, for appelsinhuden er stadig ikke forsvundet og nu sidder håret da for alvor ad helvede til.

Det perfekt iscenesatte liv

Ønsket om perfektion rammer os lige der, hvor vi er aller mest skrøbelige: nemlig på vores egen identitet. I en tid hvor vi frit kan bevæge os ind og ud af interessegrupper, værdifællesskaber og neo-tribale forhold, har vi ikke længere et rodfæstet forhold til vores egen oprindelse og dermed vores egen identitet. Ofte søger vi den derfor "ude i samfundet", som i dag er blevet så gennemsigtigt via medierne, at vi kender alt til alle mulige glamourøse og forfærdende livsstile og livssituationer som vi i øvrigt kan sammenligne vore egne liv med. Dermed er kimen lagt til at ville opnå det perfekte liv. Vi kan jo selv se, at det leves – bare ikke af os. Endnu. Ønsket om at leve livet på den helt rigtige måde gør, at vi lever det meste af vores liv i enten fortiden (hvor alt var meget bedre) eller i fremtiden (hvor alle nutidens strabadser blot er fortid) og i mellemtiden flintrer nutiden forbi og dermed den eneste ægte mulighed vi har for at føle lykken helt ind marven.

Pointen er, at først når vi er i stand til at forfølge vores egne forventninger om det perfekte, lykkelige og gode liv, har vi i virkeligheden muligheden for at leve det. Ikke før. Men det kræver selvfølgelig at vi finder ud af, hvad der egentlig er vigtigt for os. Og det fordrer igen, at vi i en periode begynder at kigge mere indad end udad på alle de idealer, som vi har tapetseret vores forventningsvæg med. Og måske oven i købet sætter et billede af os selv op på den. Og det billede må gerne være pænt og positivt – nogle steder.

Om forfatteren

Emilia van Hauen er sociolog og foredragsholder. Emilia er desuden medforfatter til bogen "den perfekte mor".